

Vragen gesteld door de leden der Kamer, met de daarop door de regering gegeven antwoorden

1161

Vragen van het lid **Van Nispen** (SP) aan de Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport over *te strenge limieten voor topsporters* (ingezonden 19 januari 2017).

Antwoord van Minister **Schippers** (Volksgezondheid, Welzijn en Sport) (ontvangen 8 februari 2017).

Vraag 1

Wat is uw reactie op de artikelen waaruit blijkt dat veel te strenge limieten worden gehanteerd voor sporters, waardoor ze niet mee kunnen doen aan internationale topsportevenementen?^{1 2}

Antwoord 1

De sport (NOC*NSF en sportbonden) gaat over het bepalen en hanteren van limieten voor sporters bij internationale topsportevenementen. Daar ga ik niet over. NOC*NSF spreekt met de Nederlandse sportbonden voorafgaand aan Olympische en Paralympische Spelen de prestaties af waaraan sporters uit individuele sporten moeten voldoen om voor uitzending naar de Olympische of Paralympische Spelen in aanmerking te komen. Dat is naar ik begrijp een zorgvuldig proces waarbij ook de sporters worden betrokken. Voor de Olympische limieten geldt dat deze zo zijn opgesteld, dat sporters die een redelijke kans maken op een top-8 klassering tijdens de Olympische Spelen, voor uitzending in aanmerking komen.

Vraag 2

Wat vindt u ervan dat uit onderzoek blijkt dat dat de limieten in Nederland strenger zijn dan in de ons omringende landen? Waarom zijn andere landen hierin zo veel soepeler?

Antwoord 2

De Nederlandse sport heeft in de internationale sportwereld een eigen taak en verantwoordelijkheid in het opstellen van de voorwaarden voor het uitzenden naar internationale sportevenementen.

¹ <http://www.volkskrant.nl/sport/atletiekunie-benadeelt-marathonlopers-met-scherpe-kwalificatietijden~a4419690/>

² <http://www.volkskrant.nl/sport/-ik-voel-me-helemaal-kapotgemaakt-door-de-atletiekunie~a4423427/>

Uitgangspunt is dat sporters zich op de grote internationale evenementen kunnen meten met de wereldtop. Dat is de reden dat NOC*NSF na overleg met de bonden bij diverse sporten additionele eisen aan de limieten van de Internationale Federaties toevoegt onder meer op basis van internationale prestatie-analyses. Atleten en Atletencommissies worden door de bonden betrokken. Meerdere top 10 landen hanteren deze werkwijze. Landen die dit niet doen, kunnen andere motieven hebben voor het uitzenden van sporters, bijvoorbeeld omdat het aantal uit te zenden sporters anders erg laag zou zijn of omdat de topsportontwikkeling in die landen nog niet toe is aan scherpere selectie-eisen.

Ook zien we dat in een aantal landen het aanbod en niveau van topsporters zo hoog is, dat (bij sommige sporten) volstaan kan worden met een interne selectie door de sportbond op basis van kwaliteit. Er zijn dan geen extra limieten nodig omdat er meer topsporters zijn die voldoen aan de internationale eisen dan het maximaal aantal door het IOC beschikbare gestelde startplaatsen. In Nederland speelt dit bij het lange baan schaatsen.

Vraag 3, 4 en 5

Waarom zijn deze limieten eigenlijk zo streng? Kunt u aangeven of er andere dan financiële overwegingen zijn om zo'n streng topacht beleid te hanteren? Kunt u uw antwoord toelichten?

Begrijpt u de boosheid, frustratie en teleurstelling van de Nederlandse atleten die de Olympische Spelen zijn misgelopen op basis van deze uiterst strenge limieten? Waarom worden sporters, zoals de marathonlopers die in het artikel worden genoemd, die (ruimschoots) voldoen aan de internationale limiet en dit zonder enige steun hebben bereikt, door Nederland geweerd van de Olympische Spelen? Deelt u de mening dat onze Nederlandse topatleten in beginsel thuis horen op de Olympische Spelen, niet alleen voor hen persoonlijk maar ook omdat het voor jongeren inspirerend is om Nederlandse toppers op het hoogste niveau in actie te zien en het goed is voor de Nederlandse sport?

Wat vindt u er van dat deze sporters niet alleen internationale topsportevenementen moeten missen, maar ook kansen op waardering, sponsorbijdragen en een bestaan als topsporter mislopen vanwege de strenge limieten?

Antwoord 3, 4 en 5

Het is aan de Nederlandse sport zelf om voorwaarden te stellen om in aanmerking te komen voor uitzending naar grote internationale evenementen. Ik begrijp dat het niet bereiken van een internationaal topsportevenement als de Olympische Spelen een grote tegenvaller is voor een topsporter die daar hard voor heeft getraind. Zie verder mijn antwoorden op de voorgaande vragen.

Vraag 6 en 7

Waarop is het systeem om limieten te berekenen gebaseerd en hoe worden deze limieten voor de verschillende disciplines in de atletiek berekend? Op welke wijze stellen andere Europese landen limieten vast? Waarop zijn deze verschillen gebaseerd?

Wat is uw reactie op de constatering in het artikel dat de limieten voor sprinters die een eigen gesubsidieerd programma hebben op Papendal, soepeler zijn dan voor marathonlopers, die nauwelijks tot geen financiële ondersteuning krijgen?³

Antwoord 6 en 7

Voor de wijze waarop de limieten worden vastgesteld, verwijs ik naar mijn antwoord op vraag 2.

Vraag 8

Deelt u de mening dat het niet enkel en alleen aan de sport zelf is om limieten vast te stellen en te bepalen welke atleten wel en niet uitgezonden worden, omdat het vanwege de voorbeeldrol die topsporters hebben mede

³ <http://www.volkskrant.nl/sport/atletiekunie-benadeelt-marathonlopers-met-scherpe-kwalificatietijden~a4419690/>

een publiek belang dient en er recent extra geld beschikbaar is gesteld voor topsport en talentontwikkeling?

Antwoord 8

Nee, deze mening deel ik niet.

Vraag 9

Bent u bereid over de te strenge en vaak late totstandkoming van de limieten die gehanteerd worden in gesprek te gaan met de Atletiekunie en het NOC*NSF en de Kamer hierover te informeren? Zo neen, waarom niet?

Antwoord 9

Nee, zie mijn beantwoording van de voorgaande vragen.